

KELLY
RIMMEROVÁ

*Dve sestry. Jedno diéta.
A zúfalá voľba.*

kým
ťa nechám
odísť

IKAR

KELLY
RIMMEROVÁ

kým
tá nechám
odíť

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Kelly Rimmer
BEFORE I LET YOU GO

Copyright © 2018 by Lantana Management Pty Ltd

All rights reserved.

Translation © 2021 by Jana Seichertová

Jacket design © 2021 by Soňa Šedivá

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7399-3

Venujem pamiatke Gregoryho Piora

Prvá kapitola

Lexie

Vo štvrtok o druhej nadránom mi zazvoní telefón a viem, kto je na druhom konci linky, skôr než hovor prijmem. Tak neskoro v noci by mi zavolať iba jeden človek, ten istý, ktorý by neváhal požiadať ma o niečo po dvoch rokoch mlčania a ktorému by vôbec nenapadlo, že presne o ôsmej musím byť v práci.

Zdvihnem telefón k uchu a v duchu sa pripravujem na niečo, čo mi v posledných rokoch priniesol kontakt s mladšou sestrou – na chaos.

„Annie?“

„Lexie,“ vzlykne Annie a zlomeným hlasom zo seba vyrazí: „Musíš mi pomôcť. Bojím sa, že zomieram.“

Sadnem si a odhrniem si vlasy z tváre. Môj snúbenec Sam tvrdo spal vedľa mňa, ale teraz si aj on sadne. Pozriem sa naňho. Tvári sa ospalo a zmätene. Ako lekárke mi pravidelne volajú z pohotovosti neskoro v noci, ale nikdy nie na pevnú linku. Od posledného rozhovoru s Annie som sa dva razy presťahovala, no telefónne číslo som si zakaždým dala preniesť pre prípad, že by sa chcela alebo potrebovala so mnou znovu spojiť.

Teraz mi volá, lebo sa ocitla v núdzovej situácii. Presne toho som sa vždy obávala.

„Čo sa deje?“ spýtam sa.

„Príšerne ma bolí hlava a proti bolesti nič nepomáha. Vidím dvojmo, opuchli mi nohy a...“

To sú znepokojujúce príznaky, ale podľa Anninej nezreteľnej výslovnosti spoznám, že je omámená. Zaplaví ma sklamanie a netrpezlivo si vzdychnem.

Máš tridsať rokov, Annie. Dospeješ vôbec niekedy?

„Choď do nemocnice,“ poradím jej. Cítim, že Sam vedľa mňa zmeravel. Nepochybne to spôsobil môj ostrý tón, ešte nikdy ho u mňa nepočul. Obrátim sa k nemu a ospravedlňujúco naňho pozriem. Bolí ma, že som k Annie taká odmeraná aj že už po niekoľkých sekundách rozhovoru s ňou vo mne vrú netrpezlivosť a sklamanie. Annie je predsa moja malá sestrička. To isté dieťa, s ktorým som sa celé detstvo delila o izbu. To isté rozkošné deväťročné dievčatko, ktoré ma po otcovej smrti často prosilo, aby sme sa zahrali na „mamičku a otecka“.

S jej závislosťou sa však trápim už celé roky a dokonca aj po dvojročnej prestávke od poslednej drámy sa spolu s Annie vráti únava. Keby išlo o jednorazovú udalosť, pravdepodobne by som spanikárila a ponáhľala sa jej na pomoc, ale nie je to tak. O Anniných zúfalých telefonátoch o druhej v noci som už stratila prehľad. Ani neviem spočítať, koľko ráz sa dostala do beznádejnej situácie a zavolala mi, aby som ju vyriešila namiesto nej.

„Lexie, to nejde,“ vykokce Annie. Čakám zdĺhavý príbeh o tom, že nemá zdravotné poistenie, že na ňu vydali zatykač alebo niečo jednoduchšie, napríklad že ani nevlastní auto alebo že sa zobudila po fláme a vôbec netuší, kde je. Ticho sa naťahuje a pochopím, že telefonát treba skončiť. Pokúsim sa ho preto nasmerovať k nevyhnutnému záveru: „Takže...?“

„Lexie, som tehotná. Nemôžem ísť do nemocnice. To jednoducho nejde.“

Všeobecnou lekárkou som niekoľko rokov a svoje reakcie by som už mala dokonale ovládať, ale na toto nie som pripravená. Zhíknem a Sam ma upokojujúco objíme okolo pása. Potom mi položí bradu na plece a nežne ma pobožká na líce.

Môj prvý inštinkt je predpokladať, že Annie klame. Nebolo by to prvý raz, hoci ku klamstvu sa zvyčajne uchýľuje iba vtedy, keď potrebuje finančnú injekciu alebo recept na lieky. Ospalosť ma celkom prejde a rýchlo posúdim situáciu. Na tomto scenári je niečo iné. Annie ma nežiada o peniaze. Prosí o pomoc.

„Ak si tehotná, tvoje príznaky sú ešte znepokojujúcejšie. Musíš ísť do nemocnice.“

Annie sa znovu ozve, jej hlas teraz znie silnejšie a zreteľnejšie. Chce mi vysvetliť svoju situáciu a jej prosbu nemiem ignorovať.

„Ak pôjdem do nemocnice, budem mať pozitívny test na drogy. Jednoducho tam nemôžem ísť.“

Spustím nohy z postele, vzpriamim sa a zhlboka sa nadýchnem. Hneď sa zmierim s tým, čo tento hovor bude znamenať. Annie je späť, pokojné obdobie môjho života sa skončilo.

„Povedz mi, kde si.“

Sam ma presviedča, že situácia by sa dala vyriešiť aj múdrejšie než tak, že bez váhania skočím do auta.

„Zamysli sa nad tým,“ ticho mi dohovára. „Toto je tá istá sestra, pre ktorú ťa pred dvomi rokmi takmer vyhodili z práce, však?“

Jeho pichľavý tón ma podráždi. Zazriem naňho a odvetím: „Potrebuje ma, Sam.“

„Potrebuje lekársku pomoc. Aj keby sme sa tam hneď vybrali, pravdepodobne nám nezostane nič iné, len zavolať sanitku. Tak prečo to neurobíme rovno?“

„Lebo Annina situácia je zložitá a v nemocnici by ju nepochopili. Ak pôjdem za ňou, mám šancu ju priviesť k rozumu. Viem, že sa mi to podarí.“

V očiach sa mu mihne netrpezlivosť. V šere mi mlčky skúma tvár. Napokon si vzdychne a odhodí posteľnú prikrývku.

„Čo robíš?“ zamračím sa, ale už rázne kráča k šatníku.

„O druhej v noci ťa do autokempingu samu nepustím,“ zamrmle.

„Zajtra celý deň operuješ, Sam. Toto nie je tvoj problém.“

„Lexie, tvoje problémy sú teraz aj moje. Zvládnem to, a ak nie, operácie odložím. Ak pôjdeš ty, pôjdem aj ja, takže buď zavolaj sanitku a vráť sa do postele, alebo sa vydajme na cestu.“

Neochotne Samovi dovoľm, aby išiel so mnou, no už keď ma vezie cez mesto, žalúdok sa mi stiahne od úzkosti. Samovi som o Anniných problémoch povedala iba to naj- nevyhnutnejšie. Veľmi ma podporuje a je chápvavý, ale pochádza zo severovýchodu a navyše zo starej bohatej rodiny, ktorej najväčším škandálom bol priateľský rozvod jeho rodičov. A teraz, štyri mesiace po našich zásnubách, uprostred noci hľadá pochybný autokemping, aby poskytol zdravotnú starostlivosť mojej tehotnej drogovu závislej sestre.

S mojou matkou sa ešte nezoznámil a pochybujem, že to niekedy urobí. Sama som ju nevidela takmer dvadsať rokov, od svojich šestnástych narodenín, keď som odišla z prísnej

náboženskej sekty, do ktorej Annie a mňa zavliekla po otcovej smrti. Občas spolu telefonujeme, hoci tým porušuje pravidlá. Odkedy sme sa Annie a ja obrátili k sekte chrbtom, pre jej členov sme v podstate zomreli. Matke volám veľmi nerada, lebo po telefonáte s ňou si zvyčajne pripadám veľmi osamelá. Zavolať matke do Illinois je rovnaké ako zatelefonovať na inú planétu. Od môjho sveta sa celkom odstrihla a ja som zase rozhodne odmietla ten jej.

Cestou autom sa snažím zachovať si otvorenú myseľ. O Annie si nechcem myslieť to najhoršie, ale mám podozrenie, že jej zlá situácia sa za posledné dva roky ešte zhoršila. Myslím na ňu každý deň, ale obávam sa, že v mojich myšlienkach žije oveľa zdravšie než v skutočnosti. Iba živé-ním tejto falošnej predstavy sa mi napokon podarilo vyrovnať s tým, že pred dvoma rokmi som ju vyhodila zo svojho domu. Predstavovala som si, že niekde pracuje – možno zase píše – a že má pekný malý byt ako ten, ktorý si po promócií prenajala v Chicagu. Predstavovala som si ju, ako chodí na rande alebo do mesta s priateľmi a nakupuje si oblečenie v malých butikoch. Annie vždy mala zmysel pre štýl, keď jej ešte záležalo na výzore.

Miesto, kde teraz žije, nájdeme až po tretej nadržanom. Je to staromódny karavan a ani šero panujúce v autokempingu nezakryje fakt, že Annie padla takmer na samé dno. Karavan sa rozpadá, jednu stranu má preliačenú dovnútra, akoby sa zaplietol do škaredej autonehody, a bočný panel drží na mieste čierna páska. Na predok nadväzuje markíza, ale aj tyč, ktorá ju podopiera, je poškodená, takže jeden roh strechy sa skláňa k zemi. Nádoby na odpad vedľa karavanu sú preplnené, zem pod plachtou namiesto koberca pokrývajú smeti. Cez odpadky vedie úzky chodník rovno k predným dverám a z karavanu sa šíri prívetivé, mäkké žlté svetlo. Len

čo zastaneme vedľa markízy, siahnem po kľučke, ale skôr než otvorím dvere, Sam ma chytí za druhú ruku.

„Ak bude priveľmi zdrogovaná, zavoláme sanitku a vrátíme sa domov. Okej?“

„Je neškodná, Sam,“ ubezpečím ho. „Annie môže ublížiť iba sama sebe.“

„Verím ti. Práve preto sme tu. Ale mimo nemocnice môžeme pre ňu urobiť iba toľko, koľko zvládneme. Ak má preeklampsiu, musíme ju prinútiť, aby tam išla.“

„Viem,“ vzdychnem si. „Najprv si ju vypočujme, potom sa rozhodneme, čo pre ňu bude najlepšie, dobre?“

Kráčame ku karavanu. Sam ma nasleduje tak tesne, že na zátylku cítim jeho dych. Dvere sa pomaly otvoria a zbadám Annie.

Kedysi som jej veľmi závidela krásne blond vlasy, žiarivé modré oči a jemné, trochu škriatkovské črty. Žena, ktorá teraz stojí predou mnou, je iba tieňom mojej krásnej sestry. Jej svetlé vlasy teraz pripomínajú tenké drôty a visia jej okolo tváre v zlepených chumáčoch. Oči má vpadnuté, pokožku sinavú a cez odchýlené pery jasne vidím čierne škvrny, ktoré prezrádzajú hnilobu na okrajoch predných zubov. Sklopím zrak a očami sa vpijem do vypuklého brucha pripomínajúceho loptu, ktoré nezvyčajne kontrastuje s inak vychudnutou postavou.

Nevidím svoju sestru, vidím krajinu spustošenú vojnou. Keby som tak zúfalo netúžila pomôcť jej, zrejme by som sa odvrátila a rozplakala.

„Ďakujem, že si prišla,“ hlesne Annie. Teraz, keď ju vidím na vlastné oči, zachytím v jej hlase niečo, čo mi v telefóne uniklo. Áno, vyzerá unavená a vystrašená, ale sestra je najmä zlomená. Zavolala mi, lebo všetky ostatné možnosti sa jej minuli.

Vyjdem hore schodíkmi, skloním hlavu a vstúpim do Anninho karavanu. Zbadám neustlanú posteľ, staromódny televízor a plastový stôl. Každý kúsok pokrývajú odpadky, ale z neporiadku trčia aj kopy kníh. Annie vyštudovala anglický jazyk a literatúru. Pracovala pre vydavateľstvo detských kníh a v časopisoch jej vydali niekoľko krátkych poviedok. Raz sa dokonca pustila do písania románu. Keď vidím knihy – spomienku na život, ktorý stratila – na tomto mieste, láme mi to srdce.

„Kto je to?“ spýta sa Annie a kývne hlavou na Sama. Môj snúbenec je urastený a v maličkom karavane pôsobí ako obor. Skláňa hlavu, aby mohol stáť vzpriamene. Preskakujem očami medzi Samom a Annie a takmer neverím, že títo dvaja sú teraz fakticky moja rodina. Dvoch odlišnejších ľudí by ste sotva našli.

„To je Sam,“ zamrmlám. „Môj snúbenec. Aj on je lekár.“

„Ako inak.“ Annie klesne na posteľ a posmešne na mňa pozrie. „Pre našu Lexie iba to najlepšie.“

„Stojíš o pomoc, alebo nie?“ ozve sa Sam, skôr než stihnem odpovedať. Namiesto radosti, že sa ma automaticky zastal, sa napodiv rozčúlím. Annie jeho príkry tón vystraší. Očami preskočí zo mňa naňho a biela tvár jej zrazu očervenie, akoby dostala horúčku.

Samovi neodpovie, namiesto toho si dlaňami jemne pomasíruje brucho a potom si vyloží nohy na posteľ. Pohľad mi padne na príšerne opuchnuté chodidlá, dosiahli takmer dvojnásobok normálnej veľkosti a pokožka okolo členkov je plná jamiek. O Annie som sa už obávala, ale pri pohľade na jej nohy mi srdce stisne od strachu. Očami preletím aj po zvyšku tela a zastavím sa na bruchu.

„V ktorom si mesiaci?“ spýtam sa. Je ťažké to odhadnúť, lebo brucho má malé, ale na druhej strane Annie je dosť

útla. V duchu si zopakujem všetko, čo viem o užívaní heroínu v tehotenstve, lebo predpokladám, že túto drogu sestra uprednostňuje. Ak ho užívala od začiatku tehotenstva, možno spomalil rast plodu.

„Asi čoskoro budem rodiť,“ ľahostajne odvetí Annie. „U lekára som nebola.“

„Ani raz?“ Zachvejem sa, keď mi odsudzujúce slová vyjdú z úst a zostanú visieť medzi nami. Annie ma očami prosí, aby som ju pochopila – akoby som mohla, akoby existovalo ospravedlnenie pre to, čo mi práve priznala. Na chvíľu zavládne nervózne ticho. Napokon sestra pokrúti hlavou a z kútika oka sa jej skotúľa slza. Objíme si brucho, akoby ho chcela ochrániť, ale keď pozrie na mňa, v jej očiach jasne vidím vinu.

Priblížim sa k posteli a kývnem Samovi, aby mi podal lekársku tašku, ktorú priniesol so sebou. Položí mi ruku na plece a jemne ma nasmeruje k popraskanej plastovej stoličke pri malom jedálenskom stole.

„Vyšetřím ju sám,“ povie nežne, ale rozhodne. Pokrútim hlavou a Samov pohľad sprísnie. „Je to tvoja sestra. Musíš to nechať na mňa.“

Otvorím ústa, aby som niečo namietla. Ale potom si uvedomím, že Sam neustúpi, a tak si so vzdychom sadnem. V poslednej chvíli však vo mne opäť zosilnie túžba postarať sa o Annie osobne. Prudko vstanem a dôrazne pokrútim hlavou.

„Máš pravdu, Sam,“ vyhlásim. „Je moja sestra a práve preto by som ju mala vyšetřiť ja.“

Sam sa ani nepohne a bez žmurknutia mi opäťuje pohľad.

„Rovnako dobre ako ja vieš, že ste si príliš blízke. Nie si schopná nestrannne posúdiť jej stav, tvoj úsudok by bol

skreslený.“ Zrazu na mňa prosebne pozrie. „Lexie, prosím. Nechaj to na mňa, dobre?“

Zase si sadnem, ale rukami si stisnem stehná a nohou nervózne klopkám po podlahe karavanu. Túžba prevziať kontrolu je taká silná, že dokonca aj moje telo sa búri. Nikdy som nevedela nečinne sedieť, keď bolo treba vyriešiť problém, najmä ak sa týkal mojej rodiny. V tom, aby som Sama odsotila nabok a Annie vyšetrila sama, mi bráni iba vedomie, že môj snúbenec má pravdu – táto situácia sa ma príliš dotýka, aby som mohla zostať objektívna. Okrem toho Samovi dôverujem viac než komukoľvek inému na svete.

Sadne si na posteľ vedľa Annie a z tašky vyberie digitálny tlakomer. Pripevní ho sestre na ruku a upokojujúco sa na ňu usmeje.

„Opísala by si mi, čo sa s tebou deje?“

„Minulý týždeň ma rozbolela hlava a odvtedy sa to zhoršuje. Okrem toho dnes večer sa mi zhoršil zrak... Chvíľu som všetko videla dvojmo a rozmazané.“

Sam sa predkloní a ohmatá Annie brucho. Potom vezme stetoskop, pritisne jej ho na pokožku neďaleko pupka a započúva sa. O chvíľu si všimnem, že trochu uvoľnil plecia – zachytil tlkot srdca. Ďalej počúva, zatiaľ čo bojujem s túžbou spýtať sa ho, či je rytmus pravidelný.

„Ako dlho máš takéto opuchnuté chodidlá?“ spýtam sa Annie.

„Približne týždeň. Neviem to naisto...“ Digitálny prístroj niekoľko ráz zapípa, čo znamená, že odhalil problém. Predkloním sa a neprekvapí ma, keď uvidím blikajúce čísla na displeji: 160/120. Annie aj dieťa sa jednoznačne ocitli v ohrození. Roztrasenou rukou nahmatám telefón – zavolám sanitku? Sam však neprepadá panike. Možno by som aj ja zachovala chladnú hlavu, keby Annie bola pacientka,

ktorá ma navštívila v ordinácii, ale teraz som iba vystrašená sestra.

„Cítiš pohyby dieťaťa, Annie?“ spýta sa Sam, keď sa od-tiahne od jej brucha.

„Asi áno...“

Sam sa obráti ku mne. Naše pohľady sa stretnú.

„Annie,“ opatrne sa jej prihovorím, „musíme ťa dostať do nemocnice. Hneď.“

„Lexie, to nemôžem,“ zdesene vyhrkne Annie. „Moja kamarátka minulý rok neprešla testom na drogy a dieťa jej vzali. Chlapca zverili do pestúnskej starostlivosti a už ho nezískala späť. Nedovolím, aby sa to stalo aj môjmu dieťa-ťu. Jednoducho nemôžem.“

Chcem poukázať na desiatky dôvodov, pre ktoré by jej nemali umožniť, aby sa s novorodencom z pôrodnice vráti-la sem, najmä vzhľadom na jej súčasný psychický stav. Ne-poriadok v karavane svedčí o jej neusporiadanom živote, ale teraz môžem myslieť iba na ohromujúco vysoké čísla na tlakomere. Annie súrne potrebuje lekársku pomoc. Teraz nie je vhodná chvíľa na to, aby som ju poučovala o rizikách závislosti alebo o jej nevhodnosti ako budúcej matky. Mu-sím ju presvedčiť, no treba našlapovať zľahka.

Na druhej strane uznávam, že Annie má s tým testom na drogy zrejme pravdu. Keby jej vyšiel pozitívny výsledok, pravdepodobne by ju obvinili z ohrozenia dieťaťa chemi-ckou látkou a to je v Alabame zločin. Ani jednej mojej pa-cientke sa to zatiaľ nestalo, ale z médií som sa dozvedela o niekoľkých prípadoch.

Ten most prejdeme, až k nemu prídeme, teraz ju musíme dostať do nemocnice a napchať do nej lieky na zníženie vysokého tlaku. Okrem toho dieťa naliehavo potrebuje monitorovanie, dôkladné, nielen kontrolu pulzu, ktorú

zvládneme urobiť tu. Ak sa nepoponáhľame, na záchranu dieťaťa by mohlo byť neskoro. Nechcem to povedať Annie, aby som ju ešte viac nevystresovala a nezvýšil sa jej krvný tlak. Ale ak vysvetlenie bezprostredného nebezpečenstva hroziaceho dieťaťu neprichádza do úvahy, vôbec netuším, čím by som ju presvedčila. Uľaví sa mi, keď mi Sam príde na pomoc.

„Annie, viem, že to je pre teba ťažké. Ale tvoj zdravotný stav je veľmi zlý a dieťaťu hrozí vážne nebezpečenstvo. Lexie a ja tu už nemôžeme pre teba nič urobiť. Odveziem ťa do svojej nemocnice, kde dostaneš najlepšiu možnú zdravotnú starostlivosť.“

„Ale zatknú ma,“ namietne Annie. Zase si objíme brucho a pokrúti hlavou. „Nemôžem. Jednoducho to nejde.“

„Nezatknú ťa,“ sľúbim jej. Netuším, či to je pravda, ale som taká zúfalá, že by som povedala čokoľvek, len aby som ju dostala do nemocnice. Annie pomaly zdvihne oči. Prezrádzajú strach aj nádej, ale zrazu nevidím jej strhanú tvár ani špinavý karavan.

Vidím iba svoju sestričku, dievčatko, ktoré kedysi považovalo svet za čarovné miesto, dieťa s obrovskými tvorivými schopnosťami. Vidím ju, ako meravo sedí pod stromom v záhrade pred naším domom a z celej sily mi stíska ruku, zatiaľ čo pozorujeme smútočný sprievod prichádzajúci k nám po otcovom pohrebe. Dôveruje mi, že sa o ňu postarám, tak ako som vždy sľubovala otcovi.

Vidím dieťa, ktoré odvážne čelilo nášmu bolestnému detstvu, naplnené naivným optimizmom a vierou, že spolu to zvládneme. Vidím dievča s vrozeným zmyslom pre spravodlivosť, ktoré sa búrilo proti pravidlám nášho prísneho domova, a neskôr odhodlanú mladú ženu, ktorá z neho ušla, keď toho už jednoducho mala plné zuby.

Tvorivosť, vášeň, odvaha, optimizmus – teraz vidím Annie v jej skutočnej podstate. Zrazu nie je závislá ani potenciálny zločinec, dokonca ani trochu nedbanlivá budúca matka. Je to jednoducho moja Annie, chorá sestra, ktorá ma zúfalo potrebuje.

Možno práve prišla chvíľa, keď sa všetko zmení.

„Sľubuješ, že to dobre dopadne?“ spýta sa ma priškrteným hlasom.

Nakloním sa k nej, chytím ju za ruku a silno stisnem. Bude ma môj sľub prenasledovať až do konca života? Možno áno, ale viem si predstaviť aj horší osud.

„Sľubujem.“

Druhá kapitola

Annie

Lukovi

Poradil si mi, aby som napísala všetko, čo si netrúfam vysloviť, a tak sedím vo svojej izbe s perom v ruke. Neurobila som to už niekoľko rokov a žasnem, že píšem práve do tohto denníka. Je jedinou vecou v mojom živote, ktorej som sa nezbavila už po roku alebo dvoch. Tento zápisník je pre mňa posvätný odo dňa, keď som ho dostala, od najlepšieho dňa môjho života 28. mája 1993.

Deň pred letnými prázdninami sa celá škola zišla v audiótórii na slávnostné udeľovanie koncoročných cien. Otca som zbadala, len čo som prešla cez dvere. Nech prišiel kamkoľvek, hneď si ho všimli – vysokého, silného muža s hustými blond vlasmi, ktorý sa široko usmial, len čo nás uvidel. Vedela som, že do školy prišiel kvôli Lexie. Koncoročnú cenu vyhrávala každý rok. Matka učila druhákov, takže na jej slávnostnom odovzdávaní sa zúčastňovala pravidelne, no teraz sa na ňom prvý raz objavil aj otec. Napadlo mi, že Lexie zrejme dosiahla výnimočný úspech, keď sa rozhodol vymeškať pracovnú zmenu, a vzrušená som čakala, čo to bude.

Podchvíľou som sa obzrela cez plece za otcom, sediacim vzadu s ostatnými rodičmi, a keď som naklonila hlavu trochu

doprava, zbadala som ho, ako so žiarivým úsmevom hľadí na javisko. Dokonca aj teraz, keď zatvorím oči, ho vidím ako vtedy – pyšného, s dychtivým výrazom na tvári, hladko oholenou silnou bradou a iskriacimi modrými očami. O chvíľu si otec všimol, že naňho pozerám, zamával mi a uškrnul sa.

Lexie vyhrala zvyčajnú cenu za vynikajúce študijné výsledky a tliekala som jej, až ma rozboleli dlane. Pri preberaní ceny na javisku pozrela na moju triedu v hľadisku a široko sa na mňa usmiala. Bola som na ňu veľmi pyšná, myslím, že mi ani nenapadlo závidieť jej.

Ale potom sa stalo niečo krásne a celkom nečakané. Riaditeľ oznámil, že tento rok pripravili novú cenu pre mimoriadne nadaného študenta. Predpokladala som, že ju vyhrá Lexie. Všetci vedeli, že je najmúdrejšia študentka na škole, a nasledujúci rok sa chystala na gymnázium, takže mi pripadalo logické, že ju na rozlúčku odmenia. Lenže potom riaditeľ vyslovil správne priezvisko, ale nesprávne krstné meno.

Annie Vidlerová.

Čakala som, že sa opraví. Potom však triedna učiteľka zhrbená prišla ku mne a naznačila mi, aby som vyšla na pódium. Vrhla som na ňu zmätený pohľad. Prečo by som vyhrala zvláštnu cenu? Jedinečné bolo na mne iba to, že som bola sestra Lexie Vidlerovej.

Stúpala som po schodíkoch a hlava sa mi krútila od rozpakov a hanby. Bola som presvedčená, že riaditeľ si každú chvíľu uvedomí svoju chybu a všetci sa zasmejú na mojej naivnej viere, že by som mohla vyhrať cenu. Lenže potom mi potriasol rukou, podal mi diplom a do mikrofónu oznámil: „Túto cenu získala Annie Vidlerová za mimoriadne výsledky v oblasti tvorivého písania. Annine básne a príbehy tento rok učiteľov tak očarili, že sme považovali za dôležité oceniť jej výnimočný talent.“

Očarená a zároveň zmätená som sa zadívala na školské